

ODVJETNICA
ANA SABLJAR

10292 Šenkovec, Ivana Vrapca 10

tel: +385 (0)91 5736574

e-mail: ana@sabljar.com

Na posl. br. Povrv-562/22

**TRGOVAČKOM SUDU
U Z A G R E B U**

Tužitelj: **PRIGORAC-GRADENJE d.o.o. u stečaju**, OIB: 53456405017, Jelkovečka 4, 10360 Sesvete, kojeg zastupa stečajna upraviteljica Lovorka Juranović iz Rijeke, Vidikovac 11, OIB: 83481633615, zastupano po punomoćnici Ani Sabljar, OIB: 08656284814, odvjetnici u Šenkovcu

Tuženik: **ZAGREBAČKI HOLDING d.o.o.**, OIB: 85584865987, Ulica grada Vukovara 41, 10000 Zagreb, zastupan po odvjetnicima iz OD Metelko, Knežević & partneri d.o.o., OIB: 22822699415, Zagreb, Lopašićeva 6

radi isplate

ŽALBA TUŽITELJA

protiv presude Trgovačkog suda u Zagrebu posl.
br. Povrv-562/22 od dana 18. srpnja 2023. godine

3X.-

Punomoć u spisu.

Protiv uvodno označene presude, kojom je u cijelosti ukinuti platni nalog sadržan u rješenju o ovrsi na temelju vjerodostojne isprave posl.br. ovr-265/2021 od 16. travnja 2021. godine koje je donio javni bilježnik Ignac Vuger iz Sesveta, u dijelu kojim je naloženo tuženiku da u roku od 8 dana plati tužitelju iznos od 169.753,95 kn sa pripadajućim zakonskim zateznim kamatama čiji tijek je pobliže naveden u izreci pobijane presude, kao i da tužitelju naknadi trošak ovrhe u iznosu od 4.309,43 kn sa pripadajućim zakonskim zateznim kamatama, zatim kojom je u nadalje utvrđeno da postoji tražbina tužitelja prema tuženiku u iznosu od 22.530,00 EUR/169.753,95 kn sa u pobijanoj presudi pobliže navedenom zakonskom zateznom kamatom, potom je u toč. II utvrđeno postojanje tražbine tuženika prema tužitelju u iznosu od 22.530,00 EUR/169.753,95 kn te je u toč. IV sud odlučio da se tražbine tužitelja i tuženika prebijaju, te u toč. V. da svaka stranka snosi svoje troškove postupka, ponosi tužitelj, u otvorenom roku, po svojoj punomoćnici iskazanoj u punomoći koja prileži spisu, ovu žalbu, zbog;

- pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja,
- pogrešne primjene materijalnog prava,
- bitne povrede odredaba parničnog postupka,
- odluke o trošku.

O b r a z l o ž e n j e:

1. Tužitelj pobijanu presudu smatra nezakonitom u dijelu u kojem se u točki I ukida u cijelosti platni nalog sadržan u rješenju o ovrsi na temelju vjerodostojne isprave, da bi se potom u točki II utvrdilo postojanje te iste tražbine u odnosu na koju je točkom I platni nalog prethodno u cijelosti ukinut, iako tužitelj svoj tužbeni zahtjev nije postavio na utvrđenje, odnosno nije tražio da se utvrdi njezino postojanje, već je tražio da se tuženiku naloži plaćanje određenog novčanog iznosa. Pa sud umjesto da odluči o onome što je tužitelj svojim tužbenim zahtjevom tražio, odlučuje nešto što uopće nije bilo predmetom raspravljanja (utvrđenje).

Iako sud utvrđuje postojanje predmetne tražbine, kao i zakonskih zateznih kamata koje teku na način kako to tužitelj jest tražio, u točki IV izreke prvostupanjski sud prebija samo utuženu, odnosno utvrđenu glavnici sa tražbinom tuženika koju utvrđuje u točki III, nakon čega bi valjda trebale ostati zakonske zatezne kamate koje tužitelj nekako treba naplatiti od tuženika, no nije jasno kako, kada toč. II izreke ne sadrži platni nalog, odnosno nalog tuženiku da ove kamate plati, što sve izreku pobijane presude čini krajnje nerazumljivom pa je time počinjena bitna povreda odredbe parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. toč. 11. Zakona o parničnom postupku, no i točke 12, budući je donošenjem odluke (točka II) o nečemu što tužitelj tražio nije (utvrđenje) tužbeni zahtjev prekoračen.

Pored toga, napominje se da je ovakvim postupanjem, sud stavio tužitelja u neravnopravan položaj u odnosu na tuženika, budući tuženikova tražbina koja je utvrđena u stečajnom postupku, u ukupnom iznosu od 677.903,26 kn/89.973,23 EUR sadrži „uglavničene“ kamate, budući sve tražbine stečajnih vjerovnika prema stečajnom dužniku dospijevaju trenutkom otvaranja stečajnog postupka i tražbine se prijavljuju na način da se zakonska zatezna kamata obračuna, pribroji glavnici te zajedno sa glavnicom čini, u konkretnom slučaju priznato potraživanje tuženika naspram tužitelja. Nije sporno potraživanje tuženika, naravno kada je isto stečajna upraviteljica upravo u predmetnom iznosu i priznala u stečajnom postupku, već je sporno to što se takav iznos, koji sadrži kamate, stavlja u prijeboj samo na glavnicom tužiteljevog potraživanja, dok bi u odnosu na eto utvrđene kamate, tužitelj trebao, učiniti što? Podnijeti novu tužbu koja će sadržavati platni nalog u odnosu na iste?

Tužitelj nadalje primjećuje da je u obrazloženju pobijane presude u cijelosti izostalo obrazloženje u pogledu odluke iz toč. V izreke, o trošku, odnosno potpuno izostaju razlozi radi kojih je sud odlučio da će svaka stranka snositi svoje troškove postupka, čime je ostvarena bitna povreda odredaba parničnog postupka iz članka 354. st. 2 toč. 11. Zakona o parničnom postupku budući pobijana presuda, odnosno rješenje o troškovima uopće nema razloga.

Tužitelj smatra da je u svakom slučaju ovakva odluka pogrešna, budući se tuženik kroz čitavo trajanje ovog parničnog postupka protivio tužiteljevom zahtjevu, tvrdeći kako tužiteljevo potraživanje naspram tuženika ne postoji. Nasuprot tome, tražbina tuženika prema tužitelju, utvrđena u toč. III izreke pobijane presude, nesporno postoji, budući je ista utvrđena u stečajnom postupku kao egzistentna (pa je zapravo upitna i sama toč. III pobijane presude – što sud ima utvrđivati nešto što je već pravomoćno po tom istom sudu, u nekom drugom postupku, utvrđeno), već je ono što je tužitelj naspram istaknutog prigovora radi prijeboja u ovom postupku isticao, to da nisu ostvareni uvjeti za prijeboj s obzirom na odredbu članka 176. st. 1. Stečajnog zakona.

Naime, tužitelj je u postupku isticao, te isto ističe i u ovoj žalbi, da je istaknuti prigovor radi prijeboja neosnovan, odnosno odluka suda kojom se isto prihvaća, nezakonita, i to iz razloga što kompenzacija ne bi bila moguća prema članku 176. st. 1. Stečajnog zakona, prema

kojemu prijeboj nije dopušten ako je obveza stečajnog vjerovnika prema stečajnoj masi nastala tek nakon otvaranja stečajnog postupka. Jer naime, suština svega jest da se međusobne tražbine mogu prebijati ako su obje nastale i dospjele prije otvaranja stečajnog postupka, a da je potraživanje tuženika naspram tužitelja, ovo u odnosu na koje je utvrđeno prebijanje, nastalo tek nakon otvaranja stečajnog postupka, razvidno je pak iz same pobijane presude, odnosno njezinog obrazloženja, jer se u odnosu na istu izrijekom navodi da je ista utvrđena u „toč. II izreke rješenja Trgovačkog suda u Zagrebu, Stalne službe u Karlovcu posl.br. St-3396/2021-80 od dana 23. ožujka 2022. godine, kao 38. tražbina II. višeg isplatnog reda, u ukupnom iznosu od kn 677.903,36. Slijedom navedenog, tuženik je dokazao da ima protutražbinu prema tužitelju u ukupnom iznosu od 667.903,36 kn, dakle u iznosu koji prelazi iznos tužbenog zahtjeva.“

Dakle, nedvojbeno je da sud svoju odluku iz toč. III pobijane presude temelji isključivo na rješenju Trgovačkog suda u Zagrebu, Stalne službe u Karlovcu posl.br. St-3396/2021-80 od dana 23. ožujka 2022. godine, da se u ovom postupku uopće nije bavio pitanjem eventualnog nastanka, odnosno dospijeca predmetne tražbine po nekim drugim osnovana i/ili u nekom ranijem razdoblju, pa kada je već po samom obrazloženju suda, odlučna činjenica za utvrđenje iz toč. III pobijane presude rješenje Trgovačkog suda u Zagrebu, Stalne službe u Karlovcu posl.br. St-3396/2021-80 od dana 23. ožujka 2022. godine, onda nedvojbeno proizlazi da je temeljem članka 176. st. 1. Stečajnog zakona ovakvo prebijanje nedopušteno, čime je ostvaren žalbeni razlog pogrešne primjene materijalnog prava.

No, u odnosu na toč. V pobijane presude – trošak, tužitelj nije, ponavljamo, postojanje ove tuženikove tražbine osporavao (stečajna je upraviteljica isto priznala u stečajnom postupku), već je isticano samo i jedino to da odredba članka 176. st. 1. Stečajnog zakona priječi prijeboj u ovom postupku, dakle samo je istaknuto pravno pitanje. S obzirom da je pred sud samo stavljeno pitanje primjene zakona, isti je, odlučivši se za prijeboj, nezakonito postupio kada je odlučio da svaka stranka snosi svoje troškove postupka (i pritom za svoju odluku nije dao nikakvo obrazloženje), već bi s obzirom na činjenični supstrat ovog predmeta pravilna i zakonita odluka bila obvezati tuženika na platež parničnog troška tužitelju.

Pored toga, ističe se kako se u pobijanoj presudi jednostavno „izgubio“ trošak ovršnog postupka u iznosu do 4.309,43 kn, odnosno 571,95 EUR, koji je u sklopu toč. I konačno postavljenog tužbenog zahtjeva na str. 6. podneska tužitelja od 2.2.2023. godine utužio tužitelj kao glavicu, odnosno, sud je ukinuvši u toč. I u cijelosti platni nalog sadržan u rješenju o ovrsi na temelju vjerodostojne isprave posl. br. Ovr-265/2021 od dana 16. travnja 2021. godine koje je donio javni bilježnik Ignac Vuger iz Sesveta, propustio taj dio tužbenog zahtjeva odbiti, kada ga već nije stavio u prijeboj, odnosno utvrdio njegovo postojanje u toč. II pobijane presude, što dodatno čini pobijanu presudu manjkavom i nezakonitom.

2. No, najbitnija zamjerka koju tužitelj ima na osporavanu presudu, jest nedopuštanje preinake o kojoj je sud odlučio na ročištu održanom dana 12. srpnja 2023. godine, kada raspravnim rješenjem prvostupanjski sud nije dopustio preinaku učinjenu podneskom tužitelja od 29.06.2022. godine, odlučivši ujedno da protiv tog rješenja nije dopuštena žalba.

Ovime je sud počinio bitnu povredu odredaba parničnog postupka iz članka 354. st. 1 u svezi članaka 190. st. 3. 191. st. 2. Zakona o parničnom postupku, budući je nepravilno primijenio članke 190. i 191. Zakona o parničnom postupku a što je bilo od utjecaja na donošenje zakonite i pravilne presude.

Tužitelj smatra da je prvostupanjski sud pogriješio kada je preinaku odbio, umjesto da istu dopusti kada je već zaključio da je riječ o preinaci kojoj se tuženik može protiviti (o čemu također izostaju razlozi), dok su u pobijanoj presudi razlozi za takvu odluku protivni sadržaju isprava koje spisu prileže.

Prvostupanjski sud tako u odnosu na svoju odluku o nedopuštanju preinake u obrazloženju pobijane presude navodi da je tužitelj podneskom od 29. 06. 2022. godine preinačio tužbeni zahtjev i to povećanjem tužbenog zahtjeva za iznos od 353.587,40 kn (prijašnjih 169.753,95 kn plus 353.587,40 kn, ukupno 523.341,35 kn), sud na ročištu od 12. srpnja 2023. godine rješenjem da nije dopustio preinaku tužbe povećanjem tužbenog zahtjeva „jer smatra da isto nije svrsishodno za konačno rješenje odnosa među strankama. Sud je ocijenio da se povećanje tužbenog zahtjeva ne temelji niti na jednoj novoj činjenici koja tužitelju nije bila poznata već prilikom podnošenja tužbe s obzirom na to da tužitelj temelji povećanje na nalazu i mišljenju vještaka koji je sačinjen u osiguranju dokaza R1-113/21 i to 25.5.2021. a tužba je podnesena 16.3.2022., dakle stranka je u svakom slučaju raspolagala dovoljnim i potrebnim činjenicama kojima potkrepljuje tužbeni zahtjev. Osim toga sud je uzeo u obzir i okolnost i da je tužitelj (tamo protivnik osiguranja) potvrdio svoju suglasnost sa izmjerom količina od strane vještaka Damira Kurfsta, a kako to proizlazi iz osnovnog elaborata i njegove dopune. Stoga sud smatra da se u konkretnom slučaju ne radi o okolnostima koje su nastale nakon podnošenja tužbe da bi takva preinaka bila procesno ekonomična već upravo suprotno sud smatra da se tužitelj preinakom tužbenog zahtjeva nije koristio lojalno i racionalno, pa je sud smatrao da je isto potrebno ograničiti. U osiguranju dokaza u kojem je tužitelj već sudjelovao kao protivnik osiguranja, a tuženik kao predlagatelj te dopuštanje raspravljanja i o iznesenim i istim pitanjima predstavljalo bi postupanje suprotno pravnoj sigurnosti. Stoga je sud ocijenio da se učinjenom preinakom ne može ostvariti krajnji cilj raspravljanja te zbog interesa ekonomičnosti kao i sprečavanja mogućnosti šikane nije dopustio preinaku tužbenog zahtjeva.“

O citiranome, najprije valja reći da je sud pogriješio kad je utvrdio da je tužba, odnosno akt kojim je otpočeo ovaj sudski postupak – prijedlog za ovrhu na temelju vjerodostojne isprave podnesen javnom bilježniku koji je donio rješenje o ovrsi, a koje je povodom prigovora ovršenika, kasnije tuženika, stavljeno van snage i prešlo je u parnicu, podnesen dana 16.3.2022.

Nije.

Toga je dana Trgovački sudu u Zagrebu zaprimio ovršni predmet koji mu je uputio javni bilježnik po primitku prigovora na rješenje o ovrsi koje je javni bilježnik donio, a prijedlog za ovrhu javnom je bilježniku bio predan dana **22.3.2021. godine**, dok je rješenje o ovrsi donijeto dana **16. travnja 2021. godine**.

Vještački nalaz, na kojem tužitelj temelji povećanje tužbenog zahtjeva izrađen je dana **25.5.2021. godine**, dakle nedvojbeno **NAKON** pokretanja ovog parničnog postupka.

Već je iz toga razvidno da prvostupanjski grubo pogriješio u datumu otpočinjanja ovog sudskog postupka, što je dovelo do pogrešne odluke o dopuštenosti preinake.

Nadalje, tužitelj je pri obrazlaganju o dopuštenosti preinake istaknuo da je predmetna preinaka u cijelosti sukladna odredbi članka 191. st. 2. Zakona o parničnom postupku, i time dopuštena, budući je iz ovosudnog postupka osiguranja dokaza posl.br. R1-113/2020 razvidno da je riječ o jednim te istim radovima, odnosno o zahtjevu koji proizlazi iz iste činjenične

osnove a tužba se preinačuje zbog okolnosti koje su nastale **nakon** podnošenja tužbe odnosno prijedloga za ovrhu.

Naime, a kako je to razvidno iz dokumentacije priležeće spisu, prijedlog za ovrhu u ovoj pravnoj stvari podnesen je dana 22. ožujka 2021. godine, rješenje o ovrsi po javnom bilježniku bilo je izdano dana 16. travnja 2021. godine, da bi dana 30. travnja 2021. godine **upravo tuženik** pred naslovnim sudom pokrenuo postupak radi osiguranja dokaza, podnošenjem prijedloga uz koji su bili dostavljeni vještački nalazi sa količinama i vrstom izvedenih radova, koje je tijekom vještačenja tužitelj (tamo protivnik osiguranja) učinio nespornima. Naglašava se da je riječ o vještačkim nalazima koje je dao izraditi tuženik po ovlaštenom sudskom vještaku, sa ciljem konstatiranja onoga što je bilo izvedeno, a količina i vrsta kojih radova do tada nije bila poznata niti jednoj parničnoj stranci, a kamoli nesporna.

Stoga se zadaća po sudu imenovanog vještaka, mr. Zlatka Omerhodžića, dipl.ing. građ., a budući su i prilikom provođenja vještačenja po ovom vještaku predstavnici parničnih stranaka količine i vrstu poslova koje je tužitelj izveo za tuženika učinile nespornima, svela na utvrđivanje vrijednosti tih radova.

Tužbeni zahtjev kako ga je tužitelj uredio u svojem podnesku od dana 29. lipnja 2022. godine rezultat je činjenica utvrđenih **nakon utuženja** (a prije zaključenja prethodnog postupka) i to činjenica utvrđenih u sudskom postupku radi osiguranja dokaza kojemu i jest bio cilj da se utvrdi prava i stvarna vrijednost izvedenih radova, slijedom čega ne bi trebalo biti dvojbe da je prema svojoj pravnoj prirodi riječ o preinaci normiranoj člankom 191. st. 2. Zakona o parničnom postupku tj. onoj kojoj se tuženik ne može protiviti budući je do iste došlo zbog okolnosti koje su nastale nakon podnošenja tužbe, a ono što se tom preinakom zahtijeva jest veći iznos novčane svote od prvotno traženog, no koji proizlazi iz iste činjenične osnove.

No, sve kada tome i ne bi bilo tako, odnosno kada ne bi bila riječ o preinaci normiranoj člankom 191. stavkom 2. Zakona o parničnom postupku, i opet bi ova preinaka bila dopuštena, temeljem odredbe članka 190. stavka 1. i 3. Zakona o parničnom postupku, jer je ista učinjena prije zaključenja prethodnog postupka, pa iako se tuženik istoj protivio, iz čitavog činjeničnog supstrata ovog spisa, pa i iz sadržaja same presude, razvidno je da je, protivno razlozima suda, njezino dopuštanje bilo svrsishodno za konačno rješenje odnosa među strankama.

Naime, iz obrazloženja pobijane presude, razvidno je da je prvostupanjski sud u cijelosti vjeru poklonio nalazu i mišljenju predmetnog vještaka, izrijeком je naveo da je svoju odluku temeljio upravo na tome nalazu, štoviše, pod toč.15. obrazloženja prvostupanjski sud navodi kako „je u cijelosti prihvatio nalaz i mišljenje vještaka jer je izrađen stručno i u skladu s pravilima struke te je vještak argumentirano i stručnim razlozima otklonio sve primjedbe tuženika na nalaz i mišljenje, nakon čega više nije bilo nikakvih daljnjih primjedbi. Slijedom navedenog, ocjenjujući provedene dokaze u njihovoj ukupnosti sud je utvrdio da su radovi izvedeni, **da su količine izvedene na terenu 3,20 puta veće od količina u računima odnosno vještak je 600,00 kn/m2 dakle da je sveukupna vrijednost izvedenih a neplaćenih radova 584.997,60 kn sa PDV-a 25%).**“

Pa pri ovakvom, citiranom utvrđenju, zaista ne razumijemo odluku kojom se preinaka ne dopušta, zaista ne razumijemo kako tužiteljevo preinačavanje povećanjem tužbenog zahtjeva, temeljeno na nalazu i mišljenju vještaka koji sud u cijelosti prihvaća, izrađenog i zaprimljenog **nakon** otpočinjanja sudskog postupka, može biti nelojalno i neracionalno pa ga je prema mišljenju suda potrebno ograničiti, kako se dopuštanjem ovakve preinake, pri takvom

činjeničnom supstratu i okolnostima „ne može ostvariti krajnji cilj raspravljanja te zbog interesa ekonomičnosti kao i sprečavanja mogućnosti šikane nije dopustio preinaku tužbenog zahtjeva.“

U čemu se sastoji navodna šikana koju da je, prema mišljenju prvostupanjskog suda, preinačavanjem tužbenog zahtjeva počinio tužitelj? Nadalje, kako je moguće s jedne strane u cijelosti prihvatiti činjenična utvrđenja iz nalaza i mišljenja vještaka, kako je moguće utvrditi da je stvarna vrijednost ukupno izvedenih radova 3,20 puta veća od prvotno utuženog iznosa, odnosno iznosi 584.997,60 kn, a onda preinaku odbiti kao neekonomičnu, nesvrshodnu, nelojalnu, neracionalnu, i šikanoznu?

Zar je svrsishodnije s aspekta pravne sigurnosti (koju bi valjda dopuštanje ove preinake poljuljalo prema mišljenju prvostupanjskog suda), i za konačno rješenje odnosa među strankama, bilo odnosno jest ono što će tužitelj sljedeće učiniti – podnijeti novu tužbu, pokrenuti novi sudski postupak za onih i po ovome prvostupanjskom sudu nesporno utvrđenih 353.587,40 kn koliko tuženik još duguje tuženiku? Zatim predložiti da se taj parnični postupak prekine do okončanja ovog postupka (odlučivanja po žalbama), pa ako i Visoki trgovački sud bude smatrao da je predmetna preinaka nesvrshodna, nelojalna, neekonomična, ugroza pravne sigurnosti i šikanozna, uz prihvaćanje tvrdnje prvostupanjskog suda da je ovaj postupak otpočeo tek datumom kada je javni bilježnik ovršni predmet poslao sudu, odnosno kada ga je Trgovački sud u Zagrebu zaprimio (16.3.2022), a ne danom podnošenja prijedloga za ovrhu (22.3.2021), i dakle potvrdio pobijanu presudu kao pravilnu i na zakonu zasnovanu, tada će upravo ova i ovakva presuda biti, uz nalaz i mišljenje cijenjenog vještaka Zlatka Omerhodžića, temelj za donošenje nove presude za preostalih 353.587,40 kn, odnosno 46.929,11 EUR. Što će sve naravno, za nekoliko godina produljiti konačno rješavanje poslovnih odnosa parničnih stranaka, a stečajni postupak nad tužiteljem za čitavo to vrijeme neće moći biti zaključen. Nekako nam se sve to baš i ne čini svrsishodnim, a još manje ekonomičnim.....

Ili je možda svrsishodnije ipak bilo, kada je već prvostupanjski sud, kako to izrijekom navodi, prihativši u cijelosti nalaz i mišljenje vještaka utvrdio da je ukupna vrijednost po tužitelju izvedenih redova u korist tužitelja 584.997,60 kn, dopustiti predmetnu preinaku (prije toga pravilnim uočavanjem datuma otpočinjanja postupka zaključiti da je riječ o preinaci kojoj se tuženik uopće ne može protiviti prema čl. 191. st. 2. ZPP-a), u izreci naložiti tuženiku plaćanje tužitelju daljnjeg tužiteljevog potraživanja u naknadno utuženom iznosu od 353.587,40 kn, odnosno 46.929,11 EUR, utvrditi potraživanje tuženika prema tužitelju u iznosu od 41.691,29 EUR budući je prvostupanjskom sudu uz podnesak od 2.2.2023. godine dostavljena dokumentacija iz koje je razvidno da je između parničnih stranaka, nakon što je stečajnim rješenjem utvrđeno postojanje stečajnog potraživanja tuženika prema tužitelja u visini od 677.903,26 kn/89.973,23 EUR, bila provedena kompenzacija (za potraživanje tuženika naspram tužitelja koje nije niti u kakvoj vezi sa ovim parničnim postupkom odnosno radovima koji su predmet ovog postupka), pa je nakon iste tuženikovo potraživanje utvrđeno stečajnim rješenjem prema tužitelju preostalo u iznosu od 41.691,29 EUR, prebiti predmetna potraživanja (ukoliko je isto dopušteno prema čl. 176. st. 1. Stečajnog zakona), te obvezati tuženika da tužitelju isplati preostalu razliku od 28.339,97 EUR (ukupno utuženi iznos, preinačeni iznosi 70.031,26 EUR – i sa „zaboravljenih“ 571,95 EUR ovršnog troška – umanjeno za 41.691,29 EUR), kao i zakonske zatezne kamate.

Tužitelj smatra da bi upravo naprijed navedeno bilo pravilno, zakonito, svrsishodno i ekonomično postupanje suda kojim se oživotvoruje pravna sigurnost. No, budući je sud postupio drukčije, tužitelj smatra da je pobijana presuda nepravilna i nezakonita, radi čega ju valja preinačiti na prethodno opisani način.

3. Na kraju se dodaje i to da je rješenjem suda od 12. srpnja 2023. godine tužitelj obavezan da uplati predujam radi pristupa vještaka Zlatka Omerhodžića na ročište održano dana 12. srpnja 2023. godine u iznosu od 49,77 EUR, koju odluku tužitelj također smatra nepravilnom i nezakonitom. Jer, tužitelj nije imao niti jednu jedinu primjedbu na nalaz ovog vještaka, kojeg je u cijelosti prihvatio, pa stoga nije predlagao ovog vještaka pozvati na ročište održano dana 12. srpnja 2023 (jer što će mu vještak radi saslušanja kada tužitelj za vještaka nema ni primjedbi niti pitanja). Vještak je bio pozvan kako bi se očitovao, nakon što je to učinio pisanim putem, i usmeno na primjedbe i pitanja tuženika. Tužitelj je predmetni iznos platio, budući na rješenje kojim ga se obvezalo na ovo plaćanje nije bila dopuštena žalba, pa se stoga u ovoj žalbi tužitelj žali i na predmetu odluku, te predlaže da Visoki trgovački sud u Zagrebu istu preinači, i na plaćanje predmetnog iznosa obveže tuženika.

4. Slijedom svega iznijetog, predlaže se razloge iznijete u ovoj žalbi uvažiti, predmetnu preinaku ocijeniti dopuštenom, naložiti tuženiku plaćanje tužiteljevog potraživanja u sveukupnom iznosu od 70.031,26 EUR sa pripadajućim zakonskim zateznim kamatama (odnosno održati na snazi platni nalog sadržan u rješenju u ovrsi za iznos od 22.530,22 EUR), te ukoliko Visoki trgovački sud smatra da ima mjesta primjeni članka 176. st. 1. Stečajnog zakona, prebiti dio toga iznosa sa tužnikovim potraživanjem od 41.691,29 EUR, krajnje naložiti tuženiku da tužitelju isplati preostalih 28.339,97 EUR, kao i zakonske zatezne kamate na prebijeni te preostali iznos glavnice kako su kamate zatražene, te ga ujedno obvezati na plaćanje prouzročenog parničnog troška, te iznosa od 49,77 EUR plaćenog na ime pristupa vještaka na ročište održano dana 12. srpnja 2023. godine. Ukoliko pak Visoki trgovački sud smatra da nema mjesta prijeboju, tada se predlaže pobijanu presudu preinačiti na način da se tuženiku naloži da tužitelju isplati iznos od 70.031,26 EUR, odnosno da se platni nalog sadržan u rješenju o ovrsi na temelju vjerodostojne isprave posl.br. Ovr-265/2021 od dana 16. travnja 2021. godine održi na snazi, naložiti tuženiku plaćanje daljnjeg iznosa od 46.919,11 EUR, te tuženika obvezati na platež cjelokupno zatraženog parničnog troška, pored kojeg se opreza radi (za slučaj preinačavanja presude dopuštanjem preinake tužbenog zahtjeva i time povećanog vps-a) potražuje i daljnji iznos parničnog troška u ukupnom iznosu od 2.728,50 EUR (podnesak 29.6.2022 – 545,70 EUR, pristup ročištu 8.11.2023. – 545,70 EUR, sastav podneska 2.2.2023. – 545,70 EUR, pristup ročištu 12.7.2023. – 545,70 EUR – ukupno 2.182,80, uvećano za PDV u iznosu od 545,70 EUR), te za niže specificirani sastav ove žalbe.

Za PRIGORAC-GRADENJE d.o.o. u stečaju p.p.

Popis troška

-sastav žalbe.....1.304,00 EUR

-PDV 25% .....326,00 EUR

UKUPNO 1.630,00 EUR